

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 150. - ESTRANGER, 250

La Quaresma d'aquest any

—Ja és ben trist. Tan poderosa, i veure'm precisada a menjar peix de aquest de ferro que en diuen submari.

BUENO "EL MALO"

SER pariente de un genio es una desgracia. Llamarse como un genio sin ser pariente de él, son dos desgracias. Porque de la homonimia surge la comparación, y de la comparación el ridículo para el que pierde en ella. Salvador Cánovas Cervantes gemirá toda su vida bajo la doble cruz de sus apellidos. Y cualquier libelista podrá plantarse sobre su firma y repetir la frase de Prudencio Iglesias: «nos encontramos en la cumbre de la brutalidad». Tomás Costa será siempre Costa «el Malo», y Hermenegildo Giner, idem. En cierta ocasión, fué don Gildo a Lisboa. La prensa lusitana dió cuenta de la visita de nuestro diputado, de la siguiente manera: «Ha llegado a Portugal don Hermenegildo Giner de los Ríos, hermano del gran Giner». ¡Hasta allá se han enterado!

A Javier Bueno le llaman en Madrid, Bueno «el Malo». Y se lo llaman comparándolo con el genio o talento de Manuel Bueno. Mirándolo bien, no acierta uno a decidir cual de los dos Buenos es el malo o el peor. Pegando bastonazos, Manuel Bueno es bueno, es ópimo, es un talentazo, y cualquier otro Bueno resulta malo a su lado. De resultas de un palo que le atizó a Valle-Inclán por jugar del vocablo con su apellido, le fuieron que cortar al ilustre don Ramón el brazo. El otro Bueno, «el Malo», también es un excelente espadachín o sablachín. Afortunadamente, ahora, está bloqueado en Austria, si A B C no miente, y podemos hablar mal de él sin peligro, y despacharnos a nuestro gusto. Pero por si escribiera sus crónicas del Isonzo—el río de nombre armonioso— en el «Petit Pelayo», le rogamos que nos desprecie y nos perdone la vida. Gracias por el favor.

Viene el hablar de Bueno y el acordarnos del santo de su nombre, a propósito de un folleto que acabó de leer y que se titula *Una crítica del libro de Romain Rolland «Au-dessus de la mêlée»*, por Javier Bueno. Como ha llegado este folleto a mis manos lo ignoro. La semana pasada me lo encontré con otros papeles sobre mi mesita de noche. ¿Habrá violado el laborantismo progermánico mi hogar? No sé tampoco si ese folleto salió de las prensas hace una semana o hace un año. Pero lo mismo da. La estupidez es eterna, y en cualquier tiempo se puede fustigar. Yo en noticias y lecturas no suelo ir muy al día. El barbero se da el gusto de humillarme cada mañana contándome lo que hay de nuevo. Los libros que no se pueden leer cuatro lustros después de haber sido escritos, al fuego con ellos. Esta «Crítica» de Javier Bueno ni es crítica ni es nada. Son veinte duros de sandeces, veinte duros de insultos a Inglaterra y a Francia, veinte duros meados que habrá pagado el Consulado alemán. Figuráos. ¡Javier Bueno contra Romain Rolland! El gozquejo pomeranio de A B C, contra la Giralda.

No parece la pluma de ganso que ha escrito ese libelo, hermana de la pluma de alcotán que escribía hace algunos años en *El Radical*. Javierito entró protegido por Fuente en este periódico. Venía el chico pisando coletas, quitando moños. Lagartijeaba, d'Artagnaneaba en una sección piqueta titulada «Palabras de un salvaje». Aquella sección cada día le costaba un disgusto: hoy un proceso, mañana un desafío. Aquellas salvajadas hicieron una temporada mis delicias. El pequeño e implacable ajusticiador cogía un muñeco humano y le daba patadas en la boca del estómago hasta que se cansaba. Luego lo destripaba, y, volviéndose hacia sus lectores, decía: «¿Ven ustedes? Dentro no hay más que serrín. Ya sabía yo que este estafermo era insensible, y que se le podían dar coces sin miedo».

Al estallar la guerra, los alemanes movilizaron todas las plumas de alquiler que había en España. Javier Bueno, convencido, desde mucho antes, de que el ser hombre de bien es un mal negocio, se dijo: «¿Qué partido tomarás? El de los que están más gordos.» Y se fué con los alemanes. Luca de Tena, ese corruptor de menores y de mayores, lo metió en su A B C. Y no sabemos si fué una habilidad de don Torcuato o un acto de pudor de Javierito, lo cierto es que éste en el diario alfabético cambió de nom-

bre, y empezó a firmar sus borricadas germanófilas con el pseudónimo de Antonio de Azpeitua. Lo que él pensaría: «Vamos a deshonrar otro apellido. A nombre nuevo, mentiras nuevas».

Desde que comenzó la guerra, hace que está Bueno «infundiando» y «canardeando» en A B C. Pero no contento con derrotar cada día a los rusos y a los italianos en sus crónicas, se lanza ahora a la polémica y se dedica a pulverizar a Romain Rolland y a los franceses. ¡Que Javier los coja a estos con los papeles arreglados! Bueno pertenece al grupo de germanófilos abyectos que tan bien retrataba *Fulmen* en LA CAMPANA última, y odia cordial o ventralmente a Francia. ¿Qué vale lo que han hecho los alemanes en Bélgica, escribe Bueno, para lo que harían los franceses si penetraran en Alemania? ¡Las atrocidades que son capaces los galos de cometer solamente por «blague»! Javier Bueno, en su afán de detraer y denigrar a Francia, se nos antoja uno de esos compatriotas nuestros que marchan a París con la cabeza llena de ilusiones, que van a dejarse querer por las francesas y proteger por los franceses, pero que, al llegar allí y ver que tienen que trabajar para comer vuelven echando leche y diciendo que Francia está perdida, que los alemanes no avanzan porque no quieren, etc. Javier Bueno pertenece a esa hampa. Javier Bueno, con la boca llena de salchichas de Francfort, reniega del «país de los apaches». Pero, al otro lado de la frontera, esto tiene siempre éxito. Y ya veréis. El día que un ministro o un diputado francés venga a España a repartir condecoraciones, la más preciada será para Javierito. Bien hizo Aguilar en llamarnos a los francofilos los cornudos de Francia. Porque esta p... nos la pega con todos.

ANGEL SAMBLANCAT

SONATA LXIX

A som a la Quaresma, i aquestes setmanes de penitència i privacions ens han portat el bon temps, quasi bé la primavera. Abans d'arribar-hi patirem el torment de l'aigua dies i més dies, i ve't aquí que arriba la temporada del patir i del reflexionar i del pensar en que hi ha un altre món i que si no anem pel camí recte la nostra dispesa, per tota la eternitat, seràn les calderes d'En Pere Botero (no Tarragó), i surt un sol solet que t'escalfa i les flors van a dojo i t'entra una alegria del viure que fa fredat.

Conten d'un senyor que un dia que estava molt alegre se va posar de quatre grapes en mig d'un camp i se posà a menjar herba. Jo no he arribat a tant, però el dimecres de Cendra també me'n vaig anar a sota un pi i me vaig posar a menjar truita. I, qui diu

truita diu truites (de mongetes, de patates i de butifarra n'hi havien), i qui diu truites diu lluç i fiambres i sardines de Nantes i tortell i vi. Res, un *recreo* de veritat. Realment tant jo com els que amb mi venien devíem semblar uns d'aquells federals de tota la vida que segons En Josep Carner:

a vora de les fonts
fan fontades

Davant nostre teníem el mar blau i la ciutat blanca, per respallter un marge de la muntanya verda i acaronant-nos el sol. I pensar que mentrestant unes cucurullas se passejaven per els carrers de la ciutat esplicant que *pulvis est*.

M'hauria agradat veure'l an aquell que porta l'esquelet d'una criatura entremig dels que prenién el sol i s'omplien els pulmons de vida i el nas de flaires bosquetanes, estic segur que no hauria faltat algú que li preguntés admiratiu:

—Papu! com t'ho fas per deixar els conills tant ben pelats?

I la cucurulla s'hauria posat a riure i abandonant la criatura cadavre s'hauria tret la vesta i asseguda entremig nostre menjaria amanida i truita i tot lo que li possessin davant. I l'esquelet tornaria a Barcelona dintre un paquet format per l'hàbit de la cuca ja transformada en persona i de la cucurulla ne faríem una mena de trompeta de fonògraf per fer més rasonables les cançons que cantaríem baixant les muntanyes avall.

Perque devallar d'una muntanya sense portar una canya verda *armas al hombro* i anar cantant «El pobre terrisser» o «Tornant de la font del Gat» es cosa que no capeixo.

Ja teniu la butlla? Parlem de tot. No? Jo tampoc però mireu, feu per adquirir-la, sinó no podreu menjar carn.

Què dius, tu, que ja t'acontentaries amb bacallà? calla home calla, veíam si ens trencaràs la neutralitat. Aquestes coses no es diuen en públic i al cap d'avall ets pols, res més que pols i la pols no menja, tot lo més que fa es beure i quan ha begut se torna fang i del fang ne fan estàtues que son les persones distingides.

Fem-nos distingits? Bevem-hi.

MORITX XVIII

BOLVES

—S'ha acabat el Carnestoltes!...

I ara, hermoses senyorettes, les dels divertits *asaltos*, les de les alegres festes, ¿en què matarem l'estona?

—¿En què?... Fent de bugadera. Puntualment, cada set dies ¿què fa la dona que ens renta? Agafa la roba bruta que poc a poc s'arplega en el curs de la setmana, i al safreig a fer-la neta!...

Finida del Carnestoltes la tongada turbulenta, les dels divertits *asaltos* les de les alegres festes, si volem anar curioses, ¿quin altre recurs ens queda que acudí al confessional, a fer-hi una bugadeta de lo que ha pogut tacar-se durant les passades *juergas*?...

—Digueu-nos, submergibles, parleu-nos amb confiança, desfeu-nos el misteri que enrolla els vostres actes, ¿quin amagat propòsit us duu a les nostres platges? ¿Què hi ha digne de creure's en l'últim melodrama? ¿Què heu fet a Tarragona? —A Tarragona?... Manxen.

—¿Com!... ¿Voleu dir que no es fals, que no és obra de guassons això de les eleccions de diputats provincials?... ¿De modo que tornarem a les llistes, i a les meses, i als mitings i a les bestieses que de memòria ens sabem?... Déu poderós, pren-ne nota i falla conforme a dret. ¡A l'any mil noucents disset encara hi ha gent que vota!...

Continúa amb creixent èxit, segons diuen de Melilla, allò que'l bonic nom porta de «penetració pacífica». L'altre dia ens obsequiaran tirant desde unes verdisses, i hi va havé uns quants morts, dels grossos, i ferits de varies mides. Per lo demés, tot demostra que, com el Govern afirma, continúa amb creixent èxit la penetració pacífica.

—Mossen Pau, ¿cap a la trona? ¿Sobre què va a predicar? —Troband-nos a la Quaresma, l'assumpte està ja indicat. M'ocupar del dejuni, dient, com es natural, que hem de practicar-lo...

—Ai, toñol! ¿Per xò és va a esgargamellar? No cal que's molesti, home!... De la manera que estan, ara com ara, els queviures; visqui tranquil, mossèn Pau: sense que vostè ho prediqui tot bitxo dejunará.

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 16 AL 22 DE FEBRER DE 1917

Per terra

Al front occidental hi ha hagut forts combats locals. Els alemanys han atacat un sortint de la línia francesa a la Xampanya, logrant apoderar-se'n i fent prop d'un miler de presoners francesos. Es un èxit limitat, que no ha adquirit ulterior desenrotllament. En compensació els anglesos han pres noves posicions alemanyes a la vora de l'Ancre, fent uns 800 presoners.

Al front rus, al de Macedònia i al romanès, cap fet important.

Al front italià ha augmentat l'activitat de l'artilleria.

Al front de la Mesopotàmia, nous avenços dels anglo-indis, els quals en els darrers combats han fet 2,000 presoners. En els darrers dies, els turcs han reaccionat amb violència.

Al front d'Egipte, els anglesos han capturat els petits destacaments turcs que s'havien establert novament a la península del Sinai.

Per mar

La nova guerra submarina és la major actualitat de la lluita. El bloqueig alemany de les costes dels països aliats ha fracassat un cop més.

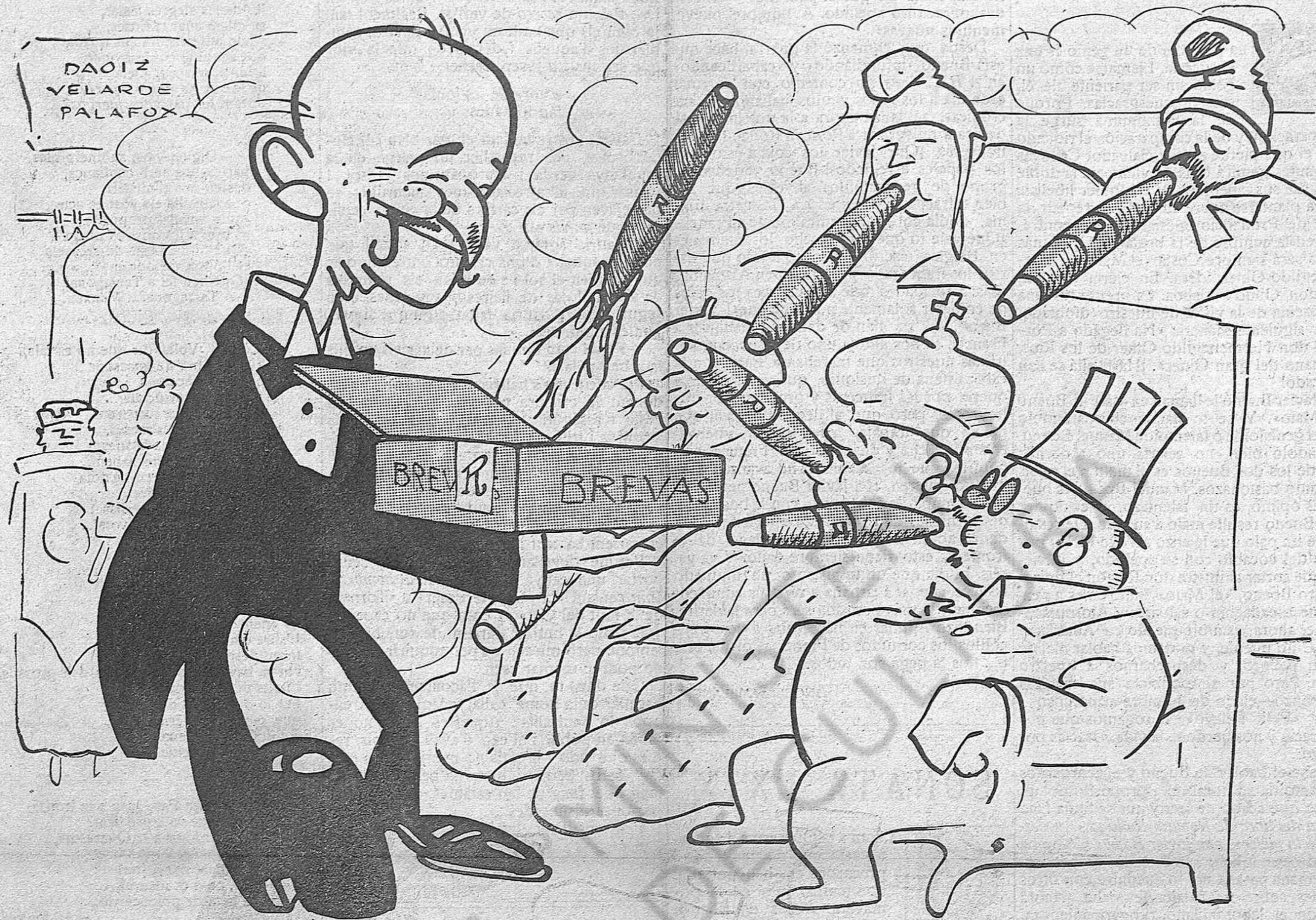
De les paraules dels ministres anglesos, es dedueix que en el que va de mes, han estat enfonsats diversos submarins. El ministre de Marina anglès, Carson, ha declarat que en aquest temps hi ha hagut 40 combats amb submarins.

Dia de bugada

—Portes molts pecats?
—Un,... i tot per a tu!

Al Congrés.- La política del silenci

—D'ara endavant, en comptes de carametlos, puros. Jo d'una manera o altre els tapané la boca.

Per l'aire

Segueix havent-hi gran activitat aèria, la qual s'estén cap al front rus.

Un Zeppelin ha tirat bombes sobre Boulogne, sense conseqüències greus.

El famós aviador francès Guynèmer, *as dels asos*, que ha abatut 31 avions alemanys, ha estat ascendit a capità.

OM cada any, dimecres passat, van recórrer alguns carrers de Barcelona les tradicionals cucurullles, cerimònia coneguda per *Processó de la Bona Mort*.

Menos mal que ara no passa per les Rambles, que és on hi han sempre més estrangers.

Així i tot s'hauria de suprimir, ja que avui sols serveix per a espantar infants.

Els grans tot lo més que fan és preguntar-se: —La Bona Mort? És bona mort morir de cara a la paret? És bona mort morir a les trinxeres?

¿Van entrar-se de la Sessió de les *suspicietes*, desenrotllada l'altre dia al Congrés?

En Lerroux volia parlar de la guerra, volia parlar fort i clar. I En Romanones, que és un *p...icaro*, li va parar els peus i el va fer callar.

Doncs bé, per tot això els radicals de Barcelona envien telegrames de felicitació a En Lerroux.

Mal dirigits, homes!.. An En Romanones!

En Cambó ha anat a visitar al bisbe de Vich. A què devia anar-hi? A què'l confirmés?

No; si no feia gaires dies que l'havia *confirmat* En Romanones...

Sembla que Cuba vol imitar a Mèxic. Ja han començat amb formidable espatec a escampar-se les guspieres d'una revolució.

Què volen els cubans? Són lliures, tenen República...

Si ells se rebelen, què ens tocaria fer a nosaltres?

Confesseu que hi ha gent que's queixa per vici. Es veu que la felicitat també embafa. No's comprén d'altra manera.

Allà se las haigan.

Abans els radicals anaven a celebrar les *meriendas* al Coll. Ara hi van al «Mundial Palace».

Es una de les tantes coses demostratives de que el partit, o quan menys els directors, s'han anat aristocratitzant.

Es lo que deuen dir els quefes:

—Veritat és que s'està molt millor assegut davant la bona taula d'un restaurant de luxe, que de cul als terroços a sota d'un pi.

Un altre desertor?

Diuen que l'ex-regidor Nualart està a punt d'entrar oficialment en el partit lliberal monàrquic.

Lo que més convingui.

Perquè's veu que totes aquestes desercions són qüestió de conveniència.

Aquí aviat no hi haurà més home íntegre que En Pere Corominas, que al costat d'aqueixes papallones resulta una ostra monumental.

Ja hi tornem?

L'altre dia, a instància del fiscal d'impremta don Bruno Farina—deixem el nom en la seva pròpia salsa—se li va decretar a l'Angel Samblancat presó sense fiança en dugues causes que se li segueixen per escarni al dogma i per ultratges a la nació.

Afortunadament el jutge es va donar compte de l'etzegallada de don Bruno i li va dir:

«Ep, mestre, no tanta farina!» i va reformar l'auto concedint al nostre company la llibertat amb 1.500 pessetes de fiança que s'han hagut d'apuginar, bitllo, bitllo.

Però nosaltres encara no estem conformes. Constituir fiança per escarnir al dogma i ultratges a la nació? i 1.500 peles? Massa, farina, massa.

Al Congrés han fet vacances el dilluns i dimarts de Carnaval.

Es veu que els nostres diputats no volen fer el Carnestoltes fóra de lloc.

De tots el ministres que actualment *pateix* el país, el més divertit és en Burell.

Ell va d'esma en moltes coses; ell en les altres no sab de que va, però ell, com si volgués fer veure que està *al tanto* sempre està enfutimat. Aixís dona gust!

Lliga neutralista catalana.

Te veu, *besugo!*

Una mala capa encobreix un bon bevedor; però una capa ridícula descobreix un germanòfil.

Mestre Ruc: no veus que ensenyen les orelles?

Al Congrés, amb motiu de la discussió de la proposició Rodés i amb el fi de que no rodés per segons quins viarans d'internacionalitat, diuen que En Romanones estigué hàbil. Pobret! Encara s'ho arribaria a creure. Lo que pot dir és que els demés, si exceptuem a dos, que no anomenem perquè no són dels nostres—i això és més eloqüent castic dels nostres—estigueren *tan hàbils* com ell.

L'il·lustre patum mallorquina, mossèn Alcover, va dinar l'altre dia a càl senyor bisbe.

Pobre doctor Reig, ja el planyo.

Quina lluna li devia donar, parlant-li del diccionari!

Ben segur que, després de dinar devia omplir alguna nova «papeleta».

De les de paper higiènic.

Ja som a la Quaresma. No s'en havien enterat, oi?

Es que per a Espanya ja fa temps que tot l'any és Quaresma!

A Santa Coloma de Farnés s'han coaligat en un sol nucli monàrquics, jaumins i regionalistes.

Creuen que així guanyaran les eleccions. Sí; les eleccions, el Cel i la vergonya eterna.

Tornem a ésser abocats a unes eleccions.

Ja es van dibuixant en la boira de les martin-gales les siluetes dels ciutadans benemèrits que estan disposats a *sacrificar-se*.

Però aviat sentirem els crits irats dels que hauran sortit *sacrificats*.

Això es va modernitzant.

S'han fixat en les portes de les esglésies? Cartells il·lustrats amb ninots anuncien les sagrades missions de la Quaresma.

Lo mateix que les empreses d'espectacles amb En *Charlot*, fan ara amb la Passió i Mort de Jesús els nostres religiosos.

Ignal, igual que al *cine!*

Títol d'una conferència donada en la «Defensa Social» pel comte de Santa Maria de Pomés:

«Los católicos y la hora de la paz.»

Fugi, home, pels catòlics com vostè, l'hora de la pau com l'hora de la guerra, només és la hora de l'apet.

En la guerra fan de corb i en la pau fan de elefant.

El nostre senyor bisbe, doctor Reig, ha sigut nomenat acadèmic de Belles Arts.

Artista, el nostre mitrat?

A títol de què?

A títol de pintor. Que ja fa dos anys que vé pintant-nos la cigonya.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8